

DE KRONEN VAN DE CHRISTEN

Hugo Bouter

DE KRONEN VAN
DE CHRISTEN

*Een studie over de kronen of beloningen
volgens het Nieuwe Testament*

De kronen van de christen

Copyright © H. Bouter

Deel 2 van de brochurereeks 'Bestudeert de Schriften'

Druk: Drukkerij Van der Perk B.V., Nieuw-Lekkerland

Eerste editie 2006

Boeken om de Bijbel, Gouda

Distributie: Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn

ISBN-10: 90-70926-47-4

ISBN-13: 978-90-70926-47-2

NUR 707

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Woord vooraf	7
1. Jakobus en het scheppingsverhaal	9
2. Dood en leven	11
3. Leven en eeuwig leven	14
4. Het eeuwige leven en de tweede dood	17
5. De kroon van het leven	21
6. Andere kronen en diademen	28

WOORD VOORAF

De kronen of lauwerkransen die wij als christenen ontvangen aan het eind van onze aardse wedloop, worden ons niet geschonken op grond van onze eigen inspanning of trouw. Dat blijkt wel uit het feit dat de verheerlijkte heiligen in Openbaring 4 hun kronen neerwerpen voor de troon en alle eer toeschrijven aan Hem die daarop zit. Niet zij, maar *Hij alleen* is waardig om geëerd te worden!

Aan de andere kant zijn de kronen wel een teken van de *goedkeuring* van de Heer, een bewijs van *erkenning* van Zijn kant. Ze vormen zeker ook een *aansporing* om trouw te zijn, te volharden in de strijd en te jagen naar het heerlijke einddoel. Uiteindelijk zijn de kronen echter de bewijzen van Zijn *gunst* ten opzichte van degenen die Hem dienen en toebehoren. Laten wij het onderwijs van het Nieuwe Testament over dit onderwerp ter harte nemen en ons hierdoor ook laten bemoedigen.

Gouda, voorjaar 2006

*'Welgelukzalig de man die verzoeking verdraagt;
want beproefd bevonden, zal hij de kroon des levens
ontvangen, die Hij beloofd heeft aan hen
die Hem liefhebben'.*

Jakobus 1:12

JAKOBUS EN HET SCHEPPINGSVERHAAL

Het lijkt misschien vergezocht om verband te leggen tussen de uitspraken van Jakobus en de eerste hoofdstukken van het boek Genesis. Toch is dat verband er wel, en ik heb hiervoor ook enkele argumenten. In de *eerste* plaats zijn er in de algemene brieven van het Nieuwe Testament meerdere verwijzingen naar Genesis. Jakobus spreekt over Abraham en Isaak en ook over Job, die mogelijk nog vóór de tijd van de aartsvaders leefde (2:21; 5:11). Petrus spreekt in zijn eerste brief over Abraham en Sara, en over Noach en de ark (3:6, 20). In zijn tweede brief noemt hij weer Noach en de zondvloed, de zonde van de engelen die hun scheppingsorde verlieten (vgl. Gen. 6:1-4), het oordeel over Sodom en Gomorra en de redding van Lot (2:4-7; 3:6). Johannes vermeldt in zijn eerste brief de val van de satan en de broedermoord van Kaïn (3:8,12). Judas spreekt eveneens over Kaïn, en over Henoeh en Adam; hij noemt evenals Petrus in diens tweede brief de zonde van de engelen en van Sodom en Gomorra (Jud.: 6-14).

In de *tweede* plaats komen er in Jakobus 1 een aantal trefwoorden voor die sterk herinneren aan het bericht over de schepping en de val van de

mens, zoals wij dat vinden in Genesis 1 tot 3. Ik noem de volgende woorden en woordgroepen:

- (1) 'verzoeking', 'begeerte', 'zonde';
- (2) 'dood' en 'leven';
- (3) 'de Vader der lichten' (de hemellichamen);
- (4) 'voortbrengen';
- (5) 'eerstelingen van Zijn schepselen' (zie Jak. 1:12-18).

Om deze redenen geloof ik dat we het eerste hoofdstuk van de brief van *Jakobus* moeten plaatsen tegen de achtergrond van de eerste hoofdstukken van het boek *Genesis*. De apostel Jakobus veronderstelt in zijn betoog de kennis van de scheppingsgeschiedenis en van de val van de mens, zoals die bij Joden die de geschriften van Mozes kenden, ook verwacht mocht worden. Deze kennis is noodzakelijk voor een goed begrip van ons onderwerp: de kronen van de christen, en met name de kroon van het leven.

DOOD EN LEVEN

‘Door één mens is de zonde in de wereld gekomen en door de zonde de dood’ (Rom. 5:12). Die bekende woorden vormen de inleiding tot een belangrijk deel van de Romeinenbrief, waarin *Adam* tegenover *Christus* gesteld wordt. Door de *eerste* mens hebben zonde en dood hun intrede gedaan, door de *tweede* Mens is ware gerechtigheid en eeuwig leven aan het licht gebracht. Adam is het hoofd van een geslacht van schuldige zondaars, die onderworpen zijn aan de dood en het oordeel. Christus is echter het nieuwe familiehoofd van hen die door genade gerechtvaardigd zijn, en die op grond van Zijn werk deelhebben aan het eeuwige leven.

Is er een groter contrast denkbaar dan dit contrast tussen *dood* en *leven*? Zodra Adam had gezondigd, was hij een ‘kind des doods’. Hij was door God gewaarschuwd niet te eten van de boom van de kennis van goed en kwaad. Als hij dat toch zou doen, zou hij ‘de dood sterven’ (SV). Adam heeft – in navolging van zijn vrouw – het gebod van God overtreden. Hij heeft gegeten van de vrucht van de boom en vanaf dat moment was hij onderworpen aan de macht van de dood. Toch is

hij niet onmiddellijk gestorven, hoewel God gezegd had: 'Ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven' (Gen. 2:17). De dood heeft echter verschillende vormen, verschillende dimensies. Er is niet alleen de *lichamelijke* dood, maar ook de *geestelijke* dood. Iedere afstammeling van Adam is 'dood in misdaden en zonden' (Ef. 2:1). Dat wil zeggen: hij is geestelijk dood voor God. Hij vertoont geen enkel teken van leven, als het gaat om de dingen van God. Hij is van God vervreemd, en hij leeft zonder God en zonder hoop in de wereld. De uiterste consequentie van dit van God verwijderd zijn, is 'de tweede dood: de poel van vuur' (Openb. 20:6,12-15). Dat is de plaats waar de 'doden', degenen die geestelijk dood blijven, uiteindelijk terechtkomen; het is de plaats die oorspronkelijk bereid was voor de duivel en zijn engelen (Matt. 25:41).

De lichamelijke dood is tijdelijk. Daar komt een eind aan, zowel voor gelóvigen als voor óngelovigen. Maar de gééstelijke dood is *eeuwig*. Daarom worden de ongelovigen in Openbaring 20 de 'doden' genoemd, hoewel zij dan niet meer lichamenlijk dood zijn. Met lichaam en ziel zullen zij geworpen worden in de poel van vuur, de tweede dood. Dat is de plaats waar de dood in al z'n intensiteit heerst, waar men voor altijd gescheiden is van God, de Bron van alle leven. Toen Adam had gezondigd, was hij in gééstelijk opzicht *dood*. Hij was van God vervreemd en hij was zich ervan

bewust dat hij zó niet voor God kon verschijnen. Hij was *naakt*, zowel letterlijk als figuurlijk, want hij stond *schuldig* voor God. En hij was gééstelijk dood in zonden en misdaden. Bovendien was hij was op weg naar de lichamelijke dood en uiteindelijk naar 'de tweede dood'. Zo is het ook gesteld met al zijn nakomelingen, tenzij Gods genade hierin verandering brengt en dode zondaars levend maakt.

LEVEN EN EEUWIG LEVEN

Maar zoals er verschillende vormen van de 'dood' zijn, zo zijn er ook verschillende vormen van het 'leven'. Hier moeten wij nu nader op ingaan, in verband met onze studie over de kronen van de christen, met name de kroon van het leven. Het gaat hierbij om 'het leven Gods', dat God aan Zijn kinderen schenkt (vgl. Ef. 4:18). Wij kennen in de eerste plaats het *natuurlijke* leven: het leven van de mens in lichamelijk, psychisch en geestelijk opzicht. Zoals wij zagen, is dit als gevolg van de zondeval onderworpen aan de macht van de dood. Wij zijn zowel onderworpen aan de *lichamelijke* als aan de *geestelijke* dood. De natuurlijke mens is in meerdere opzichten een 'kind des doods'. Hij is ook op weg naar 'de tweede dood', de plaats van de eeuwige pijn. Alleen God is bij machte hierin verandering te brengen. Hij kan doden levend maken en Hij geeft het leven in de dood: leven van een nieuwe, geestelijke orde. Het natuurlijke leven komt eerst, daarna pas het geestelijke (1 Kor. 15:46). Het natuurlijke leven is in de ban van de zonde en de dood. Maar God geeft in Zijn genade *nieuw* leven, leven dat niet onderworpen is aan de macht van de zonde en de dood.

Dit *nieuwe* leven deelt God mee in de *nieuwe* geboorte. Het is leven van een geheel andere orde, want de gelovige heeft deel aan de Goddelijke natuur (2 Petr. 1:4). Hij is Gods maaksel, een nieuwe schepping in Christus, naar God geschapen in ware gerechtigheid en heiligheid (Ef. 2:10; 4:24). Hij is uit God geboren (Joh. 1:12-13). Hij is uit de Geest geboren, uit water en Geest (Joh. 3:5-6). Dat wil zeggen: de Geest gebruikt het 'water' van het Woord om hem te reinigen door middel van zelfoordeel en belijdenis van schuld. De Geest past het Woord toe op hart en geweten, en Hij gebruikt het tevens als het middel waardoor er nieuw leven ontkiemt in de ziel (Jak. 1:18; 1 Petr. 1:23). God is dus de Bron van dit leven, dat door de Geest wordt meegedeeld; maar dit gebeurt op grond van het volbrachte werk van de Zoon van God.

Christus is uit de hemel neergedaald om door Zijn volbrachte werk op het kruis een rechtvaardige grondslag te leggen voor de mededeling van dit leven aan schuldige en verloren zondaars. Natuurlijk betekent dit niet dat de gelovigen in het Oude Testament géén leven uit God hadden. God schonk hun dit, anticiperend op de komst van de Zoon. Daarom verdroeg Hij ook hun zonden (Rom. 3:25). Maar het nieuwe leven is pas in zijn volle rijkdom geopenbaard na de komst en het verlossingswerk van Christus. Hij geeft ons nu leven *in overvloed*, leven in de rijkste en heerlijkste vorm die er is. Hij geeft ons 'het eeuwige leven'

(Joh. 10:10,28). Dit stelt ons in staat God te kennen als de enige waarachtige God, en Jezus Christus als de Gezondene van de Vader (Joh. 17:3). Het is duidelijk dat dit pas mogelijk was *nadat* de Zoon gekomen was om God als *Vader* te verklaren. Dit is de rijkdom van het eeuwige leven: gemeenschap te hebben met de Vader en de Zoon, opdat onze blijdschap volkomen is (1 Joh. 1:1-4).

Christus heeft de dood *tenietgedaan*, die buiten werking gesteld voor de gelovige, en leven en onvergankelijkheid aan het licht gebracht (2 Tim. 1:10). Hij heeft de dood overwonnen en Hij heeft ons Zijn eigen leven geschonken, het leven dat Hij in de opstanding op zo'n glorieuze wijze heeft tentoongespreid. Dit leven heeft dus ook betrekking op het *lichaam* van de gelovige. Het heeft nu al bezit genomen van de ziel en de geest, maar straks zal het ook ons sterfelijk lichaam veranderen, opdat het sterfelijke door het leven verslonden wordt. Wij hebben nu al nieuw *geestelijk leven* ontvangen, het leven van de opgestane Heer, maar straks zullen wij ook een nieuw *geestelijk lichaam* ontvangen, dat gelijkvormig zal zijn aan het lichaam van de verheerlijkte Heer (zie Rom. 8:1-11; 1 Kor. 15:44-54; 2 Kor. 5:4; Fil. 3:21).

HET EEUWIGE LEVEN EN DE TWEEDE DOOD

Zo worden wij door de kracht van het leven van Christus in elk opzicht (naar ziel, geest en lichaam) ontrukkt aan de macht van de dood. Christus is door de dood hééngegaan, en Hij heeft het leven en de onvergankelijkheid aan het licht gebracht. De kracht van Zijn opstandingsleven bevrijdt ons van de banden van de dood. Hij schenkt ons leven in overvloed, het eeuwige leven. Dit is veel meer dan 'eindeloos voortbestaan'. Eeuwig leven stelt ons in staat God te kennen in Zijn meest verheven en meest intieme openbaring, het brengt ons in verbinding met de *Vader* en de *Zoon*. Christus is Zélf het eeuwige leven. Hij is 'de waarachtige God en het eeuwige leven', en Hij is gekomen om ons dit leven te geven (1 Joh. 5:6-20).

Het eeuwige leven kon ons alleen worden geschonken langs de weg van dood en opstanding. Christus is uit de hemel neergedaald en Hij is Mens geworden, maar dat was niet voldoende om ons het leven te kunnen geven. De oude mens moest tenietgedaan worden (Rom. 6:6). Christus moest onze plaats innemen in het rechtvaardige

oordeel van God, en voor ons tot *zonde* gemaakt worden (2 Kor. 5:21). Hij moest verhoogd worden aan het kruis, opdat ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven ontvangt (Joh. 3:14-16). Alleen zó kon Hij het brood des levens worden voor ieder die in Hem gelooft (Joh. 6:27-58). Het ging precies zoals met het tarwegraan: als het niet in de aarde valt en sterft, blijft het alleen; maar als het sterft, draagt het véél vrucht. Christus heeft door Zijn dood véél vrucht gedragen: Zijn dood schonk ons het leven (Joh. 12:24).

Dat het eeuwige leven veel meer is dan eindeloos voortbestaan, blijkt ook uit het feit dat de tegenhanger ervan niet letterlijk wordt omschreven als 'de eeuwige dood'. Ongetwijfeld is de tweede dood *eeuwig*, want de Schrift spreekt over 'het eeuwige vuur', 'de eeuwige pijn', en over 'eeuwig oordeel' (Matt. 25:41,46; Hebr. 6:2). Maar nergens vinden wij letterlijk de omschrijving 'de eeuwige dood'. Dit bewijst dat het woordje 'eeuwig' in de uitdrukking 'eeuwig leven' veel meer inhoudt dan 'eindeloos'. Het geeft de bijzondere *kwaliteit* van het leven aan (vgl. Joh. 17:3). Het geeft aan de uitdrukking 'het eeuwige leven' een bijzonder rijke dimensie. Het betekent dat wij deelhebben aan het leven, zoals het in de Mens-geworden Zoon van God geschonken wordt aan allen die in Hem geloven.

De tegenhanger van het eeuwige leven is de dood in de diverse vormen die wij al besproken hebben; de laatste hiervan is 'de tweede dood'. Volgens Openbaring 20 heeft de tweede dood macht over allen die géén deel hebben aan de éérste opstanding, dat is de opstanding ten leven. In het gericht voor de Grote Witte Troon blijkt dat de namen van deze personen niet geschreven staan in het boek des levens. Het blijven 'doden', ook al hebben zij deel aan de opstanding ten oordeel. En zij worden geworpen in de twééde dood, dat is de poel van vuur (zie Openb. 20:5-6,11-15).

Wij moeten hier ook opmerken, dat de dood niet alleen de toestand is die deze personen kenmerkt, maar ook een bepaalde plaats, een bepaalde omgeving: de *sfeer* van de dood. Want de doden worden geworpen *in* de tweede dood: de poel van vuur. Zelfs de dood en de hades worden geworpen in de poel van vuur (Openb. 20:14). De dood is immers de laatste vijand die tenietgedaan wordt aan het einde van het Vrederijk (1 Kor. 15:24-28).

Zo is het ook met het 'leven'. Het leven is niet alleen een levensbeginsel in ons, maar ook het *terrein* dat wij als levenden betreden. Terwijl de ongelovigen geworpen worden in het eeuwige vuur, de eeuwige pijn (de tweede dood, waar zij als doden thuishoren), gaan de gelovigen het leven binnen (zie Matt. 18:8; 19:17; 25:46). Dat is de plaats waar de levenden thuishoren, het 'land der

levenden', waar men het leven ongestoord kan genieten. De rechtvaardigen gaan 'in het eeuwige leven', het leven met God en met Christus in de woningen van het leven. En in feite is dat nu al de levenssfeer van de gelovigen. Wij zijn immers uit de dood overgegaan in het leven, volgens het woord van de Heiland in Johannes 5:24.

DE KROON VAN HET LEVEN

Na deze inleidende opmerkingen over ‘dood’ en ‘leven’, komen wij tot het onderwerp van ‘de kroon van het leven’, die God heeft beloofd aan hen die Hem liefhebben (Jak. 1:12). Wij tekenen hierbij direct het volgende aan:

(1) De kroon (of: krans, guirlande) van het leven is het leven in zijn volle rijkdom, na het leven van beproeving hier op aarde.

(2) De genitief in de uitdrukking ‘de kroon des levens’ is *beschrijvend*: de kroon is een symbolische aanduiding van het leven zélf in al zijn volheid, zoals het de gelovigen te wachten staat in de heerlijkheid.

(3) Dit volle leven, het leven in overvloed, heeft God beloofd aan hen ‘die Hem liefhebben’. Het is het bezit van Gods *kinderen*, die Hem kennen als hun liefhebbende Vader in Christus.

(4) Deze kroon is geen beloning voor onze prestaties, maar het deel dat God ons in Christus reeds heeft geschonken ‘vóór de tijden van de eeuwen’ (2 Tim. 1:1; Tit. 1:2; 3:7; 1 Joh. 2:25).

Het gaat in Jakobus 1 bij deze kroon dus om *de belofte van het leven zelf*. Het eeuwige leven is ons (1) in Christus geschonken vóór de grondlegging van de wereld, (2) het is *nu* ons deel door het geloof, en (3) *in de toekomst* zullen wij het volmáákt genieten. De kroon van het leven *bestaat dus uit het leven*. Deze kroon is het leven zoals het straks in volkomenheid ons deel zal zijn, wanneer wij het einddoel van de wedloop hebben bereikt. Ongetwijfeld is het juist, dat wij het leven nu al bezitten. Want ‘wie de Zoon heeft, heeft het leven’, en: ‘Dit heb ik u geschreven, opdat gij weet dat gij eeuwig leven hebt’ (1 Joh. 5:11-13). Maar evengoed is het waar, dat wij nu nog door allerlei oorzaken worden afgetrokken van het genot van dit leven. Bovendien zijn wij nog *niet* naar het lichaam verlost. Wij bezitten het leven dus nog niet in de onvergankelijkheid van de opstanding.

Daarom kent de christen deze verwachting, deze blijde hoop: aan het eind van zijn aardse loopbaan zal hij het leven, dat hem in Christus is geschonken, in al zijn rijkdom en heerlijkheid ontvangen. Hij zal dan worden getooid met ‘de kroon van het leven’. En hij zal het leven ongestoord genieten op de plaats waar het *thuishoort*: voor het aangezicht van de levende God en in de nabijheid van de Heiland, die Zichzelf het leven kon noemen en die in de dood is gegaan om ons het leven te kunnen geven. Dat is het vooruitzicht dat ons voor ogen staat, en dat ons de kracht geeft om te volharden

in de aardse strijd en de moeilijkheden te overwinnen die het geloofsvertrouwen nu nog op de proef stellen. Het is déze blijde hoop van het leven, die de apostel Jakobus ertoe brengt de zaligspreking op te tekenen: 'Welgelukzalig de man die verzoeking verdraagt; want beproefd bevonden, zal hij de kroon des levens ontvangen, die Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben' (Jak. 1:12).

Aan het begin van deze studie hebben wij erop gewezen dat Jakobus teruggrijpt op de geschiedenis van de schepping en de val van de mens. Hij plaatst de *eerste* schepping, die bedorven is door de zonde en die zucht onder het juk van de vergankelijkheid en de dood, tégenover *de nieuwe schepping* waarvan de gelovigen de eerste vruchten vormen. Adam en Eva bezweken voor de verleiding van de zonde. De begeerte, de zonde en de dood hebben daardoor hun intrede gedaan in de wereld. De begeerte is *de wortel van het kwaad* in het menselijk hart. De wet bracht dit aan het licht door het laatste gebod: 'Gij zult niet begeren' (Ex. 20:17; Rom. 7:7). Eva zag dat de boom goed was om van te eten en dat hij een lust was voor de ogen, ja, dat de boom *begeerlijk* was om daardoor verstandig te worden. Sinds de zondeval wordt alles wat in de wereld is, gekenmerkt door drie begeerten: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen, en de hoogmoed van het leven. De gevallen mens is naar lichaam, ziel en geest een slaaf van de zonde en de satan (Gen. 3:6; 1 Joh. 2:16).

Op deze drie terreinen zoekt de satan ook bij ons naar aanknopingspunten om ons in verzoeking te brengen. Bij *Christus* vond hij geen enkel aanknopingspunt, toen hij Hem op deze terreinen ten val wilde brengen (zie Luc. 4:1-13). Maar bij ons vindt hij ze wel, wanneer wij niet waakzaam zijn en ons niet voor de zonde dood houden. Zolang de verzoeken geen aanknopingspunt vinden in ons boze hart, zolang het gaat om dingen die *van buitenaf* tot ons komen, die een test vormen voor ons geloof, kunnen wij het voor enkel *vreugde* houden wanneer wij in verzoeking komen. Deze beproevingen van het geloof bewerken juist volharding (zie Jak. 1:2-3). Dit is ook nog het onderwerp in Jakobus 1:12, waar sprake is van de kroon des levens als het heerlijke einddoel van het leven van beproeving hier beneden. Wij zijn welgelukzalig als wij *volharden* in de beproevingen. Ons geloof wordt daardoor versterkt en ons oog wordt gericht op het einde van de wedloop, op de heerlijke toekomst die ons wacht.

Maar het kan ook zo zijn, dat de beproeving een *verzoeking tot zonde* wordt. Dat punt behandelt Jakobus in 1:13-15. Verzoeken tot zonde zijn uitsluitend het gevolg van de werking van de begeerte in ons boze hart. Dan laten wij ons meeslepen door onze eigen begeerten, en falen wij zoals Adam en Eva. De begeerte brengt dit vreselijke proces aan de gang: de begeerte die *bevrucht* wordt, *baart zonde*; en als de zonde *voleindigd* is,

brengt zij *de dood* voort. Maar dat is niet het werk van God. Tegenover dit schema van 'begeerte, zonde, en dood' stelt Jakobus dan wat God doet. God is een gévende God. Hij is de Schepper en Hij geeft Zijn schepselen wat ze nodig hebben. Zij behoeven zich niet door de werking van de begeerte dingen toe te eigenen. Zij leven uit Gods hand; en Hij overlaadt hen met goede gaven en geschenken van boven (Jak. 1:16-18).

Jakobus plaatst hier de oude schepping tegenover de nieuwe. De gelovige hoeft niet te leven volgens het schema van 'begeerte, zonde en dood'. Hij heeft niet alleen het natuurlijke leven uit Gods hand ontvangen, maar ook het nieuwe leven dat hem in de wedergeboorte is geschonken. God heeft door Zijn woord de werelden in het aanzijn geroepen. Maar God heeft ons op een *nieuwe* wijze voortgebracht door het woord der waarheid, 'opdat wij als eerstelingen van Zijn schepselen zouden zijn' (Jak. 1:18). Wij verwachten een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, bevolkt door nieuwe schepselen, die ontruikt zijn aan de macht van de dood en de satan. De gelovigen zijn de *eerstelingen* van deze nieuwe schepping, de eerste vruchten van de grote oogst die God zal binnenhalen. Wij zijn Gods maaksel, een nieuwe schepping in Christus. Wij hebben deel aan het leven van God, waarvan de ongelovigen vervreemd zijn. Wij verwachten het leven in al zijn volheid. Wij zien uit naar de kroon des levens. Wat een blijde hoop!

De kroon des levens wordt verder alleen nog één keer in het laatste bijbelboek genoemd, en wel opnieuw in tegenstelling tot de dood en tot de tweede dood: 'Wees getrouw tot de dood en Ik zal u de kroon des levens geven (...) wie overwint zal op geen enkele wijze van de tweede dood schade lijden' (Openb. 2:10-11). De kroon des levens dient hier ter bemoediging van vervolgte christenen, die de dood voor ogen hadden. De dood kon hun geen angst meer aanjagen; en van de tweede dood – de poel des vuurs – hadden ze helemaal niets te vrezen. *Christus* heeft de dood overwonnen. Hij ging in de dood, maar Hij leeft nu tot in alle eeuwigheid; en wij zullen met Hem leven.

Het is bekend dat Johannes, de schrijver van het boek Openbaring, veel heeft geschreven over het *leven*. In zijn evangelie zien wij het leven, zoals het in Christus geopenbaard is op aarde; en in zijn eerste brief vinden wij de kenmerken van het leven in de gelovige. In het laatste bijbelboek, dat overigens het boek van de oordelen is, horen wij niet alleen over de kroon van het leven, maar ook over het water van het leven en de boom van het leven, die in het paradijs van God is (Openb. 2:7; 22:1-2). Deze uitdrukkingen herinneren heel sterk aan de eerste hoofdstukken van het boek Genesis, die een beschrijving geven van de hof van Eden met de rivier en de boom des levens. Hier is het echter *het paradijs van God*. Het is niet het paradijs van de mens op aarde, maar het draagt een hemels

en eeuwig karakter. Daarom zijn de boom van het leven en het water van het leven hier symbolische aanduidingen van resp. Christus en de Geest, de Goddelijke Personen waaraan wij het nieuwe leven ontleen.

ANDERE KRONEN EN DIADEMEN

Naast de kroon van het leven vinden wij in het Nieuwe Testament nog een aantal andere kronen of kransen, die als volgt omschreven worden:

(1) *Een onvergankelijke kroon.* Dat is het blijvende, ónvergankelijke deel dat de christen ontvangt na het volbrengen van de wedloop hier op aarde (1 Kor. 9:25). Dit houdt verband met de onvergankelijkheid van het opstandingslichaam dat wij bij de komst van de Heer zullen ontvangen (vgl. 1 Kor. 15:42-54).

(2) *De kroon van de roem.* Dat zijn de vruchten van ons werk: de gelovigen die in de heerlijkheid de vreugde vormen van de arbeider in de wijngaard van de Heer (Fil. 4:1; 1 Tess. 2:19).

(3) *De kroon van de gerechtigheid.* Dat is de volmaakte gerechtigheid waarin wij met de Heer zullen verschijnen bij Zijn wederkomst; het gaat hier om gerechtigheid zowel in principiële als in praktische zin (2 Tim. 4:8).

(4) *De onverwelkelijke kroon van de heerlijkheid.* Dat is de heerlijkheid van Christus, die in een blijvende

schoonheid zal worden geschonken aan hen die nu nog delen in Zijn verwerping (1 Petr. 5:1,4).

Het is opmerkelijk dat hetzelfde woord (Gr. *stephanos*) ook wordt gebruikt voor de krans van dorens, de doornenkroon die Christus in Zijn vernedering op aarde heeft gedragen (Matt. 27:29; Marc. 15:17; Joh. 19:2,5). Als *eigennaam* komt het woord ook voor in het boek Handelingen (Stefanus), en als *werkwoordsvorm* in 2 Timoteüs 2:5 ('een kampvechter wordt niet gekroond, als hij niet volgens de regels heeft gestreden'), alsook in Hebreeë 2:7,9 ('met heerlijkheid en eer gekroond').

Verder noemt het boek Openbaring nog een aantal kronen:

- (1) de kroon van de trouwe gelovigen te Filadelfia, die vasthouden aan het Woord en de Naam van de Heer (Openb. 3:11);
- (2) de gouden kronen van de verheerlijkte heiligen (Openb. 4:4,10);
- (3) de kroon van de overwinnende macht die naar voren treedt bij de opening van het eerste zegel (Openb. 6:2);
- (4) de kronen van de demonische machten, die symbolisch als sprinkhanen worden voorgesteld (Openb. 9:7);
- (5) de kroon van twaalf sterren als het sieraad van Israël (Openb. 12:1);
- (6) de gouden kroon die de Zoon des mensen siert bij Zijn komst ten oordeel (Openb. 14:14).

In al deze gevallen wordt het Griekse woord *stephanos* gebruikt. De kroon is hier het teken van beloning, erkenning, overwinning, of eenvoudig ook van een bepaalde waardigheid waarin degene die gekroond wordt verschijnt. Soms is het een teken van *koninklijke waardigheid*. Dit laatste is altijd het geval met een ander woord (Gr. *diadema*), dat in de NBG-vertaling ook is weergegeven door 'kronen' en in de Statenvertaling door 'koninklijke hoeden'. Dit woord komt alleen voor in de Openbaring, en het dient als aanduiding van de macht van resp. de draak (de satan), het beest uit de zee (het hoofd van het herstelde Romeinse rijk), en van Christus Zelf als de grote Overwinnaar (Openb. 12:3; 13:1; 19:12).

De kronen of kransen die de gelovigen ontvangen, worden hun niet geschonken op grond van hun eigen inspanning of trouw. Dat blijkt wel uit het feit dat de verheerlijkte heiligen in Openbaring 4 hun kronen neerwerpen voor de troon en alle eer toeschrijven aan Hem die daarop zit. Niet zij, maar Hij alleen is waardig! Aan de andere kant zijn de kronen wel een teken van de goedkeuring van de Heer, een bewijs van erkenning van Zijn kant. Ze vormen zeker een aansporing om trouw te zijn, om te volharden en te jagen naar het heerlijke einddoel. Maar uiteindelijk gaat het om Zijn genade en gunst voor degenen die Hem liefhebben. Wij zullen het uitspreken, terwijl wij onze kronen voor Hem neerwerpen:

*'U bent waard,
onze Heer en God,
te ontvangen de heerlijkheid
en de eer en de kracht'.*

Openbaring 4:11

Verkrijgbaar bij de christelijke boekhandel,
of bij het distributieadres:

Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn.
E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl